

Au, mijn buik...

Au, mijn buik...

Hester Touw

©2022 *Hester Touw*
ISBN 9789464655452
Omslagontwerp *Hester Touw*

Voorwoord

We hebben een hele hoop meegemaakt. En toch durf ik echt wel te zeggen dat we geluk hebben gehad! Huh? Zal je denken... Hoezo? Geluk?

Ja zo voelt dat echt!

Je hebt kanker gehad, maar wel één van de “redelijk goed” te behandelen soort.

We hebben het “kanker technisch” nog redelijk getroffen.

Als je éénmaal in het “kankerwereldje” zit hoor je ook de verhalen van andere ouders. Je hebt dan wel veel tegenslagen gehad en dit waren ook hele nare tegenslagen. Maar we horen ook de verhalen over kinderen met hele zeldzame versies, of kinderen die niet meer zullen genezen. Wat is dan een paar maanden? Wij of beter gezegd jij hebt nog kunnen vechten voor genezing.

Ik heb een keer met een ouder staan praten in de ouderkamer. Zij benoemde dat het ook wel eens een verrijking voor je leven kan zijn om dit mee te maken.

Ik vond dit eerst een hele rare opmerking. Je ziet zoveel pijn en ellende, hoe kan dat nou een verrijking zijn?

En toch is er iets in die opmerking wat mij wel is blijven steken. We hebben de afgelopen tijd een hele groep geweldige mensen leren kennen, verpleging, artsen, pedagogisch medewerkers, mensen van de keuken, enz....

Allemaal mensen die alles op alles zetten om het verblijf in het ziekenhuis zo goed, en ondanks alle ellende zo fijn mogelijk te laten verlopen.

Ook hebben we gemerkt hoeveel mensen er meeleefden met ons, en ons hielpen op welke manier dan ook! Overal kwamen kaarten, cadeautjes en berichtjes vandaan. Of er werd voor ons gekookt, echt geweldig!

Ja ergens is het, ondanks alle pijn en ellende toch wel een soort van verrijking. Je gaat op een andere manier in het leven staan. Ik zal me in ieder geval niet meer zo snel druk maken om kleine dingen. Het kan altijd erger!

Ziek

December 2016

Het begon allemaal vlak na Sinterklaas. Je begon wat buikpijn aan te geven en had af en toe wat last van diarree. We kregen ergens in die tijd ook een mailtje van de opvang. Er heerste daar buikgriep en het Noro-virus onder de kindjes. We hebben je vanaf dat moment lekker thuis gehouden. In de drie weken die volgden hebben we vier keer met je bij de huisarts gezeten.

De eerste keer gaf de huisarts inderdaad aan dat ze dacht dat je buikgriep had. Je moest lekker uitzielen en bij twijfel terugkomen. Een paar dagen later weigerde je plotseling om op één been te staan. We zijn toen voor de tweede keer met je naar de huisarts gegaan. De dokter legde toen uit dat dit door de buikgriep kon komen. Je lichaam had antistoffen aangemaakt tegen de buikgriep en die antistoffen hadden een soort allergische reactie veroorzaakt in een gewricht. Dit was bij jou in je heupgewricht. Je moest er binnen 24 uur weer op gaan staan/lopen en anders moest je terug komen. De volgende ochtend wou je er nog niet op staan. Maar toen ik onderweg was naar mijn werk kreeg ik van papa een filmpje doorgestuurd. Je liep weer voorzichtig op je been!

De dagen erna gingen steeds weer iets beter. Maar na een paar dagen begon je weer meer buikpijn aan te geven. We zijn toen weer bij de huisarts geweest. De huisarts dacht dat je tijdens het herstel van de eerste buikgriep er een nieuw virus overheen had gekregen. Vervolgens heb je een aantal dagen lopen kwakkelen.

Vrijdag 23 December

Papa is weer met je naar de huisarts geweest vandaag. Je heb nu al een aantal dagen geen ontlasting gehad en je geeft flinke buikkrampen aan. De huisarts denkt dat het flink verstopt zit. En daarom schrijft ze twee klysma's voor. Papa heeft je thuis één klysma gegeven en heeft je daarna lekker op bed gelegd. Na een uurtje is papa bij je gaan kijken. Je hebt wat

ontlasting gehad, maar dit is heel erg hard, en er zit bloed bij. Papa is weer met de dokter gaan bellen en krijgt te horen dat dit best kan met hele harde ontlasting.

De rest van de dag gaat het iets beter, al blijf je af en toe flinke buikkrampen aangeven.

Zaterdag 24 December

Toen je vanmorgen wakker werd gaf je flinke buikpijn aan, en je had ook een erg bol buikje. We hebben nog een tweede klysma liggen dus die geven we je.

We zouden vanmorgen samen met opa erbij ontbijten en de cadeautjes onder de kerstboom uitpakken. Tijdens het ontbijt eet je bijna niets en ook tijdens het uitpakken van de cadeautjes ben je erg stil en afwezig.

Je hebt vervolgens ook helemaal geen reactie op de klysma, wat ik erg raar vind want je hebt toch echt een erg bol buikje. Papa en mama vertrouwen het niet en rond 12.00 uur heb ik de dokterspost gebeld. Ze hebben het daar erg druk, maar de dokter wil je wel zien. Omdat het zo druk is moeten we wel even wachten. Je kan om 14.00 uur komen. Tot die tijd moeten we je buik maar wat warm houden tegen de pijn.

Je bent samen met papa even in een warm bad gaan zitten. Ook nu blijf je erg stil en afwezig. Als je ongeveer een kwartiertje uit bad bent geef je aan dat je moet spugen, en je spuugt alles wat je vanmorgen gegeten hebt er weer uit. Vervolgens zak je achter mij op de bank in elkaar en we kunnen geen contact meer met je krijgen.

Opa is bij je komen zitten, en papa en mama hebben zich snel aangekleed. Ondertussen probeer ik de dokterspost weer te bellen, en we moeten meteen komen.

Op de dokterspost aangekomen worden we snel geholpen (ondanks dat de wachtkamer helemaal vol zit). Eerst komt de assistente naar je kijken en daarna een dokter. De dokter wil ons eerst weer naar huis toe sturen met een zwaardere klysma, maar hier zijn wij het niet mee eens. Je bent flauw gevallen, en dat zit ons niet lekker. Omdat wij blijven aandringen heeft de dokter telefonisch overlegd met een kinderarts in het Ikazia ziekenhuis. Deze kinderarts wil je zien.

Dus we hebben je weer in de auto gezet, en we rijden naar het Ikazia ziekenhuis.

Daar aangekomen worden we ook weer meteen geholpen. Het is ondertussen rond half drie. Je ziet in de hal nog een frisdrankautomaat met fristi, dat wil je graag zeg je. Maar op de dokterspost hebben ze gezegd dat we je beter even niets kunnen geven tot we weten wat er aan

de hand is. We hebben je moeten beloven dat als je geen buikpijn meer hebt, je fristi mag.

De kinderarts heeft je onderzocht en vertelt ons wat ze denkt dat er aan de hand zou kunnen zijn. Maar om dit zeker te weten moet er wel eerst een foto en een echo gemaakt worden. Omdat het weekend en kerstavond is moet daar iemand opgeroepen worden voor het maken van de echo.

Enige tijd later komt er een verpleger die ons meeneemt voor de foto, en vervolgens gaan we naar een andere kamer voor de echo. Degene die de echo moet maken is er nog niet, dus daar moeten we weer wachten.

Gelukkig val je daar even in slaap.

De mevrouw die de echo maakt bevestigt ons wat de kinderarts vermoedde. We moeten terug naar de kinderarts op de spoedeisende hulp en daar zullen we verdere uitleg krijgen.

Terug bij de kinderarts vertelt ze ons dat je een darminvaginatie hebt. Er is een stukje van je dunne darm in je dikke darm geschoven. Maar de behandeling die je hiervoor nodig hebt kunnen ze je in het Ikazia ziekenhuis niet geven. Je moet naar het Sophia kinderziekenhuis.

Omdat je nog geen infuus hebt mogen we zelf kiezen of we je zelf gaan rijden, of dat je eerst een infuus krijgt en dat je met de ambulance gaat. Er wordt ons aangeraden om zelf te gaan rijden omdat dit sneller zou gaan dan wanneer je nog een infuus moet krijgen en moet wachten op de ambulance. We gaan dus zelf rijden met je.

Rond kwart over vijf komen we aan in het Sophia kinderziekenhuis. Daar moeten we ons melden op de spoedeisende hulp. Ze bekijken daar eerst de echo uit het Ikazia ziekenhuis, deze hebben we op dvd meegekregen. En daarna willen ze zelf ook nog een echo maken. De arts bevestigt ons daarna wat ze in het Ikazia hebben gezegd.

Het plan is om eerst te proberen om met vloeistof je darm weer terug te duwen, en als dat niet lukt moet je geopereerd worden.

Op de spoedeisende hulp wordt alvast met heel veel moeite een infuus bij je geprikt. Daarna is het wachten, de mensen van de radiologie moeten opgeroepen worden en ook de chirurg moet van het kerstdiner afgehaald worden.

We zouden vanavond eigenlijk bij met opa Dick bij Wheslie en Linda gaan eten. Die hebben we natuurlijk al eerder op de dag laten weten dat we met je in het ziekenhuis zijn en dat we dus niet komen. Opa Dick is wel naar ze toe, en gelukkig mocht hij van Linda maar één biertje, voor het geval hij nog moest rijden.

We hebben opa dus gebeld en gevraagd of hij wat spullen wil komen brengen (wat kleding voor jou en voor mama, knuffel, speen, bril en lenzen spullen van mama, tandenborstels en tandpasta). Zodat we in elk geval de

nacht doorkunnen. Dan kan papa eventueel morgen meer meenemen als je langer moet blijven. Opa heeft dit even bij de deur van de spoedeisende hulp afgegeven en is weer weggegaan.

Rond 19.00 uur wordt je dan eindelijk opgehaald om naar de röntgenafdeling te gaan.

Ook de chirurg staat klaar om mee te kijken en eventueel de beslissing te nemen of het toch een operatie moet worden.

Op de röntgenafdeling krijgen papa en mama van die grote, zware loden schorten aan omdat ze tijdens de behandeling mee gaan kijken met het röntgenapparaat.

De behandeling wordt gedaan door twee dames, en papa en mama zijn er natuurlijk bij. In het kamertje ernaast achter een raam zitten nog twee kinderartsen en de chirurg mee te kijken.

Je krijgt een ballonnetje in je darm ingebracht, en daarna wordt er heel veel vloeistof achter het ballonnetje geperst. We kunnen dit volgen op het schermje van het röntgenapparaat. Als ze bij de plek van de invaginatie aankomen geef je heel veel pijn aan, en je zegt dat je moet poepen. Dat is niet gek, er wordt echt heel veel vloeistof je darm in geperst. Het lukt ze niet om de darm terug te duwen. De vloeistof laten ze even teruglopen en er wordt overlegd met de chirurg. Ze gaan het nog een keer proberen. Tijdens deze poging heb je zo erg het gevoel dat je moet poepen, dat je het ballonnetje eruit perst. De chirurg trekt nu ook een schort aan en komt erbij staan. Hij zegt dat ze nog één poging willen doen, en anders zal het toch een operatie worden.

Deze derde poging lukt ook niet. Je begint al snel weer te persen, waardoor het ballonnetje er snel uit ligt. Het wordt dus toch een operatie.

Je wordt naar afdeling 1 zuid (kinderchirurgie) gebracht en daar moeten we wachten tot je opgehaald wordt. Dit is al na een paar minuten, het gaat

allemaal heel erg snel. Je moet eigenlijk nog in OK kleding maar hier is geen tijd meer voor, dat zullen ze wel op de OK doen. Papa blijft achter op de afdeling, en ik ga met je mee naar de OK.

Onderweg naar de OK vraagt één van de twee zusters die mee gaan of wij al iets gegeten hebben? Eh.....nee, sinds 11 uur vanmorgen niets meer..... Er wordt dus eerst even een stop gemaakt bij de afdelingskeuken, ze zien het niet zo zitten om mij straks ook weg te kunnen brengen. Dus even een paar plakken ontbijtkoek voor onderweg.

Op de OK krijg ik een jas aan, plastic overschoentjes en een muts. Vervolgens moeten we samen wachten in het voorkamertje van de OK. Voordat een operatie kan beginnen wordt er namelijk een "time-out" gedaan, deze procedure houdt in dat alle gegevens nogmaals gecontroleerd worden door het OK team. Ondanks alle pijn die je op dat moment hebt zeg je nog tegen me dat je papa en mama lief vind, ik heb natuurlijk gelijk tranen in mijn ogen staan. Na een paar minuten word je de OK opgereden, hier krijg je de narcose toegediend en je valt huilend in slaap. Ik heb het hier erg moeilijk mee, en de anesthesiste die mij terug brengt naar de uitgang van de OK ziet dit aan me. Ze belooft me dat ze erg goed voor je gaan zorgen.

Na wat gezoek door de donkere, verlaten gangen van het ziekenhuis vind ik de afdeling en papa weer terug. Ik ben om 20.30 uur terug op de afdeling. Nu moeten we samen gaan wachten op bericht van de OK. De zuster die mama al twee plakken ontbijtkoek had gegeven onderweg naar de OK, had papa ook al wat te eten gebracht en ook voor mij staat er nog een boterham. Ze had papa ook al laten zien waar de ouderkamer is en waar we dus koffie kunnen pakken.

De chirurg heeft aangegeven dat afhankelijk van wat ze aan gaan treffen de operatie een half uur tot een paar uur gaat duren. We zijn al een paar keer even de gang op gelopen voor een kop koffie of warme chocolademelk of om gewoon even de benen te strekken als we rond 23.30 uur bij de deur van de kamer staan en de chirurg de afdeling op zien lopen. De operatie is geslaagd. Hij heeft de overgang van de dunne naar de dikke darm verwijderd. Naast de invaginatie was je darm ook nog een keer gekanteld, dus hij was volledig afgesloten en stond dus flink op knappen. Daardoor is er tijdens de operatie wel ontlasting in je buikholte gekomen. Hierdoor moet je wel een nachtje naar de IC.

We moeten er maar niet aan denken wat er was gebeurd als je darm wel was geknapt..... Volgens de chirurg waren ze net op tijd, anders was het een levensbedreigende situatie geworden. Je bent door het oog van de naald gekropen.....

Om te kunnen achterhalen of dit allemaal is begonnen met een buikgriep is dat stukje darm wel op kweek gezet.

Zondag 25 December

Het is vandaag eerste kerstdag.

Rond half één in de nacht wordt er door de IC naar de afdeling gebeld. Ze zijn klaar met je en we mogen naar je toe.

We zijn maar heel even bij je. Als we er zijn moet er nog even een foto gemaakt worden. Er wordt een grote plaat onder je geschoven, en omdat je veel pijn aangeeft is dit voor ons erg naar om te zien. We willen je verder laten rusten, dus nadat de verpleging ons ervan verzekerd heeft goed voor je te zorgen en naar de afdeling te bellen als er wat is, gaan we weer weg. Papa gaat naar huis, en mama gaat even slapen op je kamer op afdeling 1ZKC (1 Zuid Kinder Chirurgie).

Rond vijf uur in de ochtend ga ik weer naar boven. Ik kan niet meer slapen en wil graag zien hoe het met je gaat. Je bent een beetje wakker aan het worden en volgens mij ben je blij om mama te zien. Ik zit tot ongeveer half tien naast je. Af en toe ben je even wakker. Als papa rond half tien binnenkomt mag je van de IC af en ga je weer naar afdeling 1ZKC.

Als we nog maar net terug zijn op de afdeling staan er vrijwilligers voor de kamer van de Stichting Biezonder. De stichting Biezonder maakt zich sterk om zieke kinderen en hun ouders extra zorg en aandacht te geven tijdens een ziekenhuisopname. Als ze een lach op het gezichtje van een kind kunnen toveren, vinden ze dat het mooiste dat er is. Ze hebben een kerstcadeau voor jou (iets van Thomas de Trein) en twee grote dozen met ontbijt voor papa en mama. Ook krijgen we nog een tas met tijdschriften, koffie, kortingsbonnen en kleine cadeautjes.

Dit is toch wel een totaal andere kerst dan wat we ons hadden voorgesteld. We zouden vandaag eigenlijk met opa Dick, Sylvia, Nel, Sven en Kjell naar de Efteling gaan. Je keek er al weken naar uit om naar "Joki" te gaan, maar mama heeft gisteren al met Sylvia geappt dat het voor ons even niet door kan gaan.

Omdat je darmen nog rust moeten hebben, mag je nog niets eten. Om je wel aan te laten sterken krijg je Totale Parenterale voeding (TPV). Dit is voeding die over het infuus gaat en direct in de bloedbaan terecht komt. Zo wordt het spijsverteringskanaal ontzien.

In de avond heb je voor het eerst sinds de operatie een klein beetje ontlasting, het is niet veel maar zeker een goed begin! Het vochtinfuus is wel iets omhoog gezet omdat je urineproductie nog te weinig is.

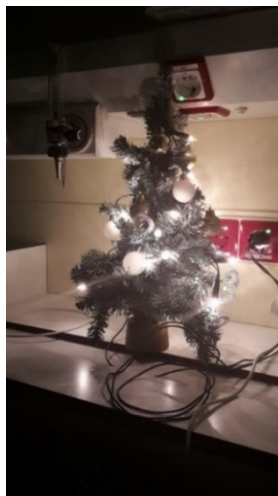
Maandag 26 December

Het is vandaag tweede kerstdag.

Je geeft vanmorgen wat buikpijn aan en ook je buikje staat wat voller. Je hebt nu nog een afhangende maagsonde, en daar komt gelukkig niet veel maagsap uit. De verpleegster wil wel even kijken of je misschien lucht in je maag hebt, wat nog niet doorgelaten wordt door je darmen. Ze kan met een spuitje erg veel lucht uit je maag optrekken. Dit zat je dus dwars.

We zouden vandaag bij opa Rob en oma Lieneke gaan eten, maar die zijn nu bij jou op visite in het ziekenhuis. Je krijgt een ballon van een trekker van ze. Ook opa Dick is er.

Je bent erg moe dus rond half zeven laten we je lekker slapen. Ze hebben op de afdeling op elke kamer een intercom, zodat ze op de zusterpost kunnen horen wat er op de kamer gebeurt. We vragen aan de zusters of die aan kan, en wij gaan met opa Rob, oma Lieneke en opa Dick eten in het restaurant van het ziekenhuis. Als we terug komen lig je heerlijk te slapen.

Dinsdag 27 December

Mama is werken vandaag. Mama blijft 's nachts steeds bij je op de kamer slapen. Er staat een grote fauteuil op de kamer die we kunnen uitklappen tot een bed. Ook als mama moet werken blijf ik bij je slapen, papa zorgt dan dat hij 's ochtends vroeg in het ziekenhuis is. Dan drinken we samen nog een bakkie koffie en dan ga ik naar mijn werk toe.

Onderweg naar mijn werk bel ik nog met de opvang, ik heb juf Ruby aan de telefoon. Ik vertel haar wat er de laatste dagen gebeurd is met je en zeg dat je voorlopig even niet zal komen.

De morfine is vandaag gestopt, en daardoor geef je wel weer meer pijn aan. Ik hoor van papa dat je vandaag van alles wil eten (rode soep zoals jij tomatensoep noemt, een chocolade ei, chippies, enz....), maar je mag nog niets. Eerst de pijnstilling afbouwen en dan starten met vloeibaar voedsel.

Verder heb je heel veel geslapen vandaag. Daardoor wil je vanavond niet gaan slapen, het is alleen maar NEE! Uiteindelijk val je om negen uur in slaap.

Je hebt vandaag nog een filmpje van Ayden (zoontje van Inge van mama haar werk) gehad. Hij hoopt dat je snel weer beter bent zodat jullie samen weer een keer op de trampoline kunnen springen.

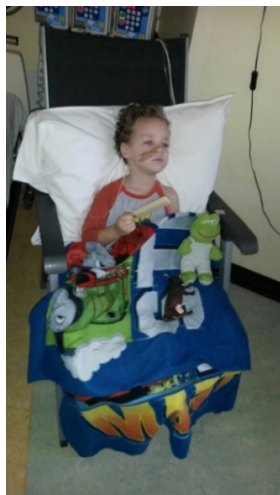

Woensdag 28 December

Mama gaat weer werken vandaag, dus papa is weer vroeg bij je in het ziekenhuis.

Vandaag mocht de katheter verwijderd worden en mocht de epiduraal eruit. Deze had je nog vanaf de operatie. Een epiduraal is een ruggenprik die de pijngevoelens na een operatie onderdrukt. Weer een stapje in het stoppen van de pijnmedicatie dus. Met de katheter is het nog wel even spannend. Met het verwijderen van de katheter moet je binnen zes uur zelf plassen, dit deed je niet. Om 09.00 uur is de katheter eruit gegaan, en om 15.00 uur heb je nog niet geplast. Papa heeft flink op je in zitten praten, en verteld dat als je niet zelf gaat plassen, de katheter terug gezet moet worden. Uiteindelijk plas je dan toch gelukkig, en veel ook. Je hebt het al die tijd opgehouden.

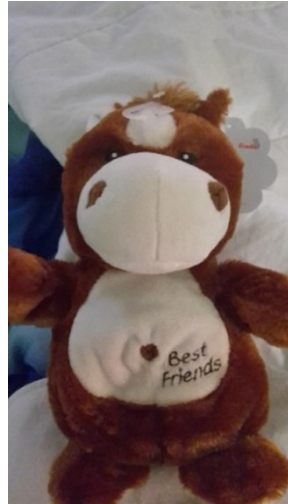
Je zit vandaag even in een tuinstoel naast je bed, en je mag een ijsje (een perenijsje). Papa heeft één mouw van je pyjama shirt afgeknipt vanwege het infuus dat je nog hebt.

Donderdag 29 December

Je hebt vannacht en vanmorgen flink veel ontlasting. Dat is een heel goed teken, je darmen doen hun werk dus weer.

Verder heb je vandaag een dag rust, er hoeven geen dingen te gebeuren. Er wordt met het rondbrengen van de post een grote doos afgeleverd in de kamer. Er zit een ballon van Peppa big in, van Stefan en Rinske. Verder is opa Dick nog even op visite, hij had een knuffel van een beer bij zich. En Linda en Wheslie met een knuffel van Olaf.

Vrijdag 30 December

Mama is weer werken vandaag, dus papa is er weer een dagje. Vandaag komen oma Boudine en opa Fred bij je op visite. Opa en oma komen op een moment dat mama er niet is, omdat mama al een tijdje geen contact heeft met opa en oma. Jij bent er wel regelmatig met papa geweest, dus natuurlijk willen ze dan nu omdat jij in het ziekenhuis ligt bij je langskomen.

Mama wordt vandaag wat eerder overgenomen op het werk, dus ik ben rond 16.00 uur weer in het ziekenhuis.

Als mama er weer is halen we je even uit bed, en je loopt een klein stukje door de gang.. Dit gaat met heel veel moeite, maar je doet het wel.

Daarna gaan we in de rolstoel naar de speelkamer. Op de gang komen we Wheslie tegen dus die gaat mee naar de speelkamer. Daar ben je even lekker met de treinbaan en het keukentje aan het spelen.

Opa Dick komt uit zijn werk ook nog langs. Opa blijft even bij je zitten als papa en mama even iets gaan eten in de ouderkamer.

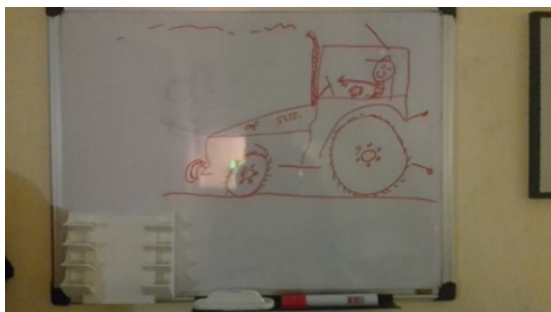
Jij eet nog niet zoveel en geeft af en toe echt flinke buikpijn aan. Je wil wel graag eten, daarom proberen we een beetje uit jouw zicht te eten. Opa wil zo graag dat je naar huis komt dat hij tegen de zuster heeft gezegd dat je goed eet en drinkt en helemaal geen buikpijn aangeeft. Dit hoor ik later van de zuster.

Vandaag maken we kennis met één van de zaalartsen van de afdeling 1ZKC. Ze komt vertellen dat het zo goed gaat dat je morgen naar huis mag. Wij hebben hier nog niet echt een goed gevoel bij. Dit omdat de

chirurg die je geopereerd heeft had aangegeven dat in verband met een grote kans op buikvliesontsteking je ongeveer twee weken in het ziekenhuis zou liggen.

We staan er daarom erg van te kijken dat we na één week van de zaalarts te horen krijgen dat je morgen naar huis toe mag.

Het gaat dan wel met kleine stapjes steeds iets beter, maar je bent nog heel erg in jezelf gekeerd. Je bent zeker nog niet dat vrolijke, lieve, ondernemende mannetje dat we gewend zijn.

Zaterdag 31 December

Het is vandaag oudjaarsdag.

Je hebt vandaag een verpleger in plaats van een verpleegster en dit vind je erg vreemd. Zodra hij binnen komt roep je ons in paniek.

In de middag, na je middagdutje gaan we met je naar huis toe. Wanneer jij ligt te slapen brengen wij alle spullen alvast naar de auto.

In de auto ben je heel erg stil, afwezig en je ziet heel erg wit. Dit zijn we niet van je gewend. Meestal praat je veel in de auto over alles wat je ziet.

Thuis staat Arend nog voor de deur. Zonder Daphne, want het gaat niet goed met Daphne's moeder.

Het is dan wel oudjaarsdag vandaag, maar we zijn gewoon alle drie heel erg moe. Jij ligt om 19.00 uur op bed, en papa en mama storten daarna helemaal in op de bank. Voor 21.00 uur liggen ook wij op bed, en we maken niets mee van de overgang naar het nieuwe jaar.

Volgend jaar beter....

Zondag 1 Januari

Vandaag even helemaal niets. We zijn lekker met zijn drietjes thuis. Vandaag ook even geen bezoek. Een rustige dag dus.

Maandag 2 Januari

Vannacht rond 03.00 uur zijn we bij je, je had ons geroepen omdat je een volle luier hebt. We schrikken op het moment dat we je luier uitdoen, want in de rand van je luier zit een lichtrode vlek, zo'n zelfde kleur vlek zit er ook op je matras. De wond staat een stukje open, dus ik ga meteen met het ziekenhuis bellen. Daar maken ze zich geen zorgen. Bij twijfel of koorts moeten we terug bellen, en anders morgen ochtend contact opnemen met de poli chirurgie.

We zijn maar weer gaan slapen. Papa zijn wekker staat om 06.00 uur omdat hij moet werken, ik ben er ook meteen uitgegaan om bij je te gaan kijken. Er komt wit/rood vocht uit de wond en ook de huid rondom de wond is rood. Het ziet er ontstoken uit. Ik ben opnieuw gaan bellen met het ziekenhuis, we kunnen ons om 10.00 uur melden bij de spoedeisende hulp.

Op de spoedeisende hulp komt de zaalarts van de afdeling chirurgie, die ons van de week vertelde dat je naar huis mocht, naar je kijken. Ze vindt de wond er wel iets geïrriteerd uitzien, maar nog niet ontstoken. Je temperatuur is daar 36,5 °C, dus ze maakt zich geen zorgen. Ze tekent het rood rondom de wond af zodat we goed in de gaten kunnen houden of het zich niet uitbreidt. Je temperatuur moeten we ook goed in de gaten gaan houden. Bij twijfel moeten we bellen en anders morgen weer telefonisch contact. We komen rond 13.00 uur weer thuis, je bent erg moe dus ik leg je meteen op bed.

Na 14.00 uur bel ik met de huisarts. Ik had met de assistente afgesproken dat ik zou laten weten als je weer thuis was. De assistente vraagt hoe het gaat, en ik barst in tranen uit. Ik maak me echt zorgen om je. Ik vind de wond er niet goed uitzien en je bent jezelf niet. De assistente vindt het verstandig dat de huisarts ons even ziet. Dus ik maak je wakker en om 15.00 uur zitten we bij de huisarts. We kunnen even tussendoor gezien worden.

De huisarts schrikt van je, je ziet erg wit en er zit totaal geen fut in je. Je temperatuur is daar 38,5 °C. De wond vindt ze er echt niet goed uitzien, zeker niet omdat we al ruim een week verder zijn na de operatie. Ze ziet ook dat ik me echt zorgen maak om je.

Ze belt direct met het ziekenhuis, en vraagt meteen naar de chirurg die je heeft geopereerd. De chirurg is erg verbaasd over het telefoontje. Hij is

namelijk met vakantie en vindt het raar dat de receptioniste rechtstreeks naar hem heeft doorverbonden. Hij is ook erg verbaasd over het feit dat jij thuis bent, omdat het risico op een buikvliesontsteking bij jou vrij groot was. Hij gaat meteen contact op nemen met het ziekenhuis en wij moeten weer die kant op.

Papa is ondertussen ook weer onderweg van zijn werk naar huis. Dus wij rijden naar huis, ik pak wat spullen voor het geval je weer opgenomen wordt en papa stapt meteen over bij ons in de auto om weer naar het ziekenhuis te gaan.

We melden ons bij de spoedeisende hulp. Je leest het woord "spoed", maar de spoedeisende hulp oogt als de meest relaxte afdeling van het ziekenhuis. Vooral heel veel wachten. We zitten in een kamertje tegenover de balie, waar een groot televisie scherm hangt. Als er weer een nieuwe patiënt onderweg is komen daar relevante gegevens op te staan, en gaat er een belletje.

Op een gegeven moment hoor ik het belletje gaan, en verschijnt er op het scherm een bericht. Dit keer gaat het niet over een in aantocht zijnde patiënt..... ze kunnen eten, de hamburgers zijn bezorgd....

Tijdens het wachten word ik nog gebeld door afdeling 1ZKC (de afdeling waar je van de week lag), er is daar nog een pakje voor je afgeleverd. We moeten waarschijnlijk toch nog wel even wachten op de arts, dus ik loop maar meteen even heen en weer. In het pakketje zit een kaart en een cadeautje van Patricia (nicht van papa) en haar gezin. Het is een trekker van playmobil.

Toen we op 24 December het Sophia in kwamen lag je op de kamer hiernaast. Er is toen met het infuus prikken een druppeltje bloed gemorst op het bed. Blijkbaar heb je dat soort kleine dingen opgeslagen, want je maakt hier nog de opmerking dat dit niet dezelfde kamer is, want er lag geen druppel bloed op het bed.

Na lang wachten komt dan eindelijk de zaalarts van afdeling 1ZKC binnen stappen. Ze maakt meteen de opmerking: "Zo jullie zijn er weer, vertrouwde je het niet?"

Hier maakt ze geen vrienden mee! Nee, natuurlijk vertrouw ik het niet! Je hebt koorts, de wond staat open, je ziet wit en je bent in jezelf gekeerd. En dat terwijl we al ruim een week na de operatie zijn. Je bent niet ons vrolijke, lieve mannetje wat we van je gewend zijn.

Het rood rondom de wond is iets uitgebreid, dus het zit gewoon niet goed. Ze wil eerst bloedonderzoek doen, en daar komt al snel uit dat je ontstekingswaarden flink verhoogd zijn, er zit dus een ontsteking. Je wordt weer opgenomen om antibiotica via een infuus te krijgen.

Aangezien je vrij moeilijk te prikken bent, lukt het niet op de spoedeisende hulp om het infuus te prikken. Ook later op de afdeling lukt het helaas niet. De anesthesist wordt gebeld. Die zit op de OK en kan daar door drukte niet weg. Dus laat op de avond, als papa al naar huis is, ga je met mij en een verpleegster naar de OK. En daar op de uitslaapkamer lukt het de anesthesist om het infuus te prikken.

